

1972 nr. 80 31. maí**Lög um heimild ríkisstjórninni til handa til að staðfesta Bernarsáttmálann til verndar bókmenntum og listaverkum í þeirri gerð hans, sem samþykkt var á ráðstefnu Bernarsambandsríkja í París 24. júlí 1971**

Tóku gildi 26. júní 1972.

■ 1. gr.

□ Ríkisstjórninni er heimilt að staðfesta fyrir Íslands hönd Bernarsáttmálann til verndar bókmenntum og listaverkum í þeirri gerð hans, sem samþykkt var á ráðstefnu Bernarsambandsríkjanna í París 24. júlí 1971. Gera má þá fyrirvara um einstök ákvæði og þær takmarkanir varðandi aðild, sem ríkisstjórninni þykir við eiga og heimilt er að gera samkvæmt sáttmálanum. Eftir að sáttmálinn hefur verið staðfestur, skulu ákvæði hans, sem Ísland er við bundið, hafa lagagildi hér á landi frá þeim tíma, sem ríkisstjórnin ákveður. Sáttmálinn er prentaður sem fylgiskjal með lögum þessum.

Fylgiskjal.

Bernarsáttmálann til verndar bókmenntum og listum frá 9. september 1886, fullgerður í París 4. maí 1896, endurskoðaður í Berlín 13. nóvember 1908, fullgerður í Bern 20. mars 1914 og endurskoðaður í Róm 2. júní 1928, í Brüssel 26. júní 1948, í Stokkhólmi 14. júlí 1967 og í París 24. júlí 1971.

□ Sambandslöndin, sem eru einhuga um þá ósk, að vernda á svo virkan og samræmdan hátt, sem kostur er, rétt höfunda til verka sinna á sviði bókmennta og lista, viðurkenna gildi þess starfs, sem unnið var á endurskoðunarráðstefnunni í Stokkhólmi 1967, en hafa ákveðið að endurskoða samninginn, sem gerður var á Stokkhólmsráðstefnunni, en láta haldast óbreytt ákvæði 1.–20. gr. og 22.–26. gr. þess samnings.

□ Undirritaðir umboðsmenn, sem lagt hafa fram full umboð, talin í góðu og gildu formi, hafa því orðið ásáttir um eftirfarandi:

■ 1. gr.

□ Löndin, sem sáttmáli þessi tekur til, mynda með sér samband til verndar rétti höfunda til verka sinna á sviði bókmennta og lista.

■ 2. gr.

□ 1. Hugtökin „bókmenntir og listir“ skulu taka til hvers konar framleiðslu á sviði bókmennta, vísinda og lista, án tillits til þess, með hvaða aðferð eða í hverju formi hún birtist, svo sem bækur, bæklingar og önnur rit; fyrirlestrar, ávörp, ræður og önnur verk af því tagi; leikrit; eða söngleikir; dansar eða látbragðsleikir; tónverk með texta eða án hans; kvikmyndir, þar með talin verk, sem gerð eru með líkum aðferðum; teikningar, málverk, húsagerð, höggmyndir, myndstungur og prentun; ljósmyndir, þar með talin verk, sem gerð eru með líkum aðferðum; listiðnaður; myndir, kort, teikningar, uppdraettir og þrívíddarverk í landafræði, staðarlýsingum, húsagerð eða vísindum.

□ 2. Sambandslöndunum er samt sem áður áskilinn réttur til að ákveða með lögum, að verk almennt, eða sérstakar tegundir verka, skuli því aðeins njóta verndar, að þau hafi komið fram í einhvers konar efnislegu formi.

□ 3. Þýðingar, aðlaganir, útsetningar á tónlist, eða aðrar breytingar á bókmenntum eða listaverki, skulu njóta verndar

sem frumsmíðar, en að óskertum rétti höfundarins til sjálfra frumsmíðanna.

□ 4. Sambandslöndunum er áskilinn réttur til að kveða á um það með lögum, hver vernd skuli veitt opinberum textum í löggjöf, stjórnslu, eða textum lögfræðilegs eðlis, og opinberum þýðingum á þess konar textum.

□ 5. Safnverk á sviði bókmennta og lista, svo sem alfræðiorðabækur og sýnisbækur, þar sem efnisval og niðurröðun efnis felur í sér andlega sköpun, skulu vernduð sem slík að óskertum höfundarrétti til einstakra verka í safninu.

□ 6. Verk þau, sem um getur í þessari grein, skulu njóta verndar í öllum sambandslöndunum. Verndin er til handa höfundi og síðari réttihöfum að verkum hans.

□ 7. Sambandslöndunum er áskilinn réttur til að kveða á um það með lögum, sbr. þó 4. mgr. 7. gr., að hve miklu leyti löggjöf þeirra taki til listiðnaðar og til hönnunar og frumgerða á sviði iðnaðar, ennfremur að kveða á um það, með hvaða skilmálum slík verk, hönnun og frumgerðir skuli verndaðar. Nú er verk einungis verndað í upprunalandi sínu sem hönnun eða fyrsta smíði, og skal það þá einungis njóta þeirrar sérstöku verndar í öðru sambandslandi, sem þar er veitt hönnun og fyrstu smíði. En ef engin þess konar sérstök vernd er veitt í því landi, skulu slík verk njóta verndar sem listaverk.

□ 8. Vernd sú, sem veitt er í sáttmála þessum, tekur ekki til daglegra fréttu eða til þess konar upplýsinga, sem eru í eðli sínu einungis blaðafréttir.

■ 2. gr. a.

□ 1. Sambandslöndunum er áskilinn réttur til að kveða á um það með lögum, að stjórnmaláráður og ræður málflytjenda fyrir dómstólum skuli að nokkru leyti eða að öllu leyti undanskildar vernd þeirri, sem veitt er í næstu grein á undan.

□ 2. Sambandslöndunum er einnig áskilinn réttur til að kveða á með lögum um skilmála fyrir því, að fyrirlestrar, ávörp og annað þess háttar sé birt í blöðum eða útvarpi, eða birt almenningi um þráð eða á þann hátt, sem gert er ráð fyrir í 1. mgr. 11. gr. a, þegar slík birting helgast af þeim tilgangi að upplýsa.

□ 3. Höfundur skal þó hafa einkarétt til að gera safnverk úr verkum sínum, sem getið er um í málsgreinunum hér fyrir framan.

■ 3. gr.

□ 1. Verndar samkvæmt sáttmála þessum njóta:

a. Höfundar, sem eru ríkisborgarar í einhverju sambandslandi, fyrir verk sín, hvort sem þau hafa verið gefin út eða ekki.

b. Höfundar, sem ekki eru ríkisborgarar í sambandslandi, fyrir þau verk, sem gefin eru út í fyrsta sinn í sambandslandi, eða gefin eru út samtímis í sambandslandi og í landi utan sambandsins.

□ 2. Höfundar, sem ekki eru ríkisborgarar í sambandslandi en búa að staðaldri í öðru sambandslandi, skulu í skilningi sáttmálans taldir ríkisborgarar þess lands.

□ 3. Með „útgefnum verkum“ er átt við verk, sem hafa verið gefin út með samþykki höfundar, án tillits til þess, hvernig eintökin eru framleidd, enda fullnægi framboð þeirra sanna-gjörnum kröfum almennings, þegar hliðsjón er höfð af tegund verksins. Það telst ekki útgáfa, þótt leikrit sé flutt eða söngleikur, kvikmynd sýnd eða tónverk leikið, bókmenntaverk lesið upp opinberlega, bókmennta- eða listaverk flutt um þráð eða útvarp, sýning haldin á listaverkum eða hús reist.

□ 4. Verk telst hafa verið gefið út samtímis í fleiri löndum en einu, ef það hefur komið út í tveimur löndum eða fleirum áður en liðnir eru þrjátíu dagar frá fyrstu útgáfu.

■ **4. gr.**

□ Enda þótt skilyrðum 3. gr. sé ekki fullnægt, skulu njóta verndar samkvæmt þessum sáttmála:

a. Höfundar kvikmynda, ef framleiðandinn hefur aðalstöðvar sínar í sambandslandi eða býr þar að staðaldri.

b. Höfundar byggingarlistar, ef bygging er reist í sambandslandi, svo og höfundar listaverka, sem eru hluti af byggingum eða öðrum mannvirkjum í sambandslandi.

■ **5. gr.**

□ 1. Höfundar skulu í öðrum sambandslöndum en upprunalandi njóta þess réttar fyrir verk sín, sem vernduð eru samkvæmt þessum sáttmála, sem landslög þar kunna að veita ríkisborgurum, nú eða síðar, og þar að auki þess sérstaka réttar, sem veittur er með sáttmála þessum.

□ 2. Höfundar skulu njóta réttinda þessara án nokkurra formskilyrða. Er neysla réttindanna og beiting óháð þeirri vernd, sem veitt er í upprunalandi verksins, en af því leiðir, að umfang verndarinnar og dómstólaleiðir til verndar rétti höfundar fara einungis eftir landslögum, þar sem verndar er krafist, svo fremi að sáttmálinn mæli ekki fyrir á annan hátt.

□ 3. Um verndina í upprunalandi fer eftir lögum þar. Nú er höfundur verks, sem verndar nýtur eftir sáttmála þessum, ekki ríkisborgari í upprunalandi verksins, og skal hann þó njóta þar sömu réttinda og höfundar, sem þar eiga ríkisfang.

□ 4. Upprunaland skal talið, sem hér segir:

a. Ef um er að ræða verk, sem gefin eru út í fyrsta sinn í sambandslandi, telst það land upprunaland. Ef verk hefur verið gefið út samtímis í fleiri sambandslöndum en einu og verndartími er misjafnlega langur, telst það land upprunaland, sem skemmstan verndartíma veitir.

b. Ef verk er samtímis gefið út í sambandslandi og í landi utan sambandsins, telst sambandslandið upprunaland.

c. Ef um er að ræða verk, sem ekki hafa verið gefin út, eða verk, sem hafa verið gefin út í fyrsta skipti í öðru landi en sambandslandi, án þess að hafa verið gefin samtímis út í sambandslandi, skal sambandsland það, þar sem höfundur á ríkisfang, talið sambandsland — þannig:

1. að þegar um er að ræða kvikmynd og framleiðandi hefur aðalstöðvar sínar í sambandslandi, eða býr þar að staðaldri, skal það talið upprunaland eða,

2. ef um er að ræða byggingarlist, og bygging er reist í sambandslandi, eða önnur listaverk eru hluti af byggingu eða mannvirki í sambandslandi, skal það land talið upprunaland.

■ **6. gr.**

□ 1. Ef land, annað en sambandsland, veitir ekki nægilega vernd verkum þeirra höfunda, sem eru ríkisborgarar í sambandslandi, er sambandslandi heimilt að takmarka þá vernd, sem veitt er verkum höfunda, sem á útgáfudegi fyrstu útgáfu eru ríkisborgarar annars lands eða búa ekki að staðaldri í sambandslandi. Nú neytir land það, þar sem verk var fyrst gefið út, þessa réttar, og er þá öðrum sambandslöndum ekki skylt að veita því verki, sem þannig sætir sérstakri meðferð, meiri vernd en það nýtur í því sambandslandi, þar sem það var gefið út í fyrsta sinn.

□ 2. Engin takmörkun samkvæmt undanfarandi málsgrein skal skerða þau réttindi, sem höfundur hefur öðlast fyrir verk í sambandslandi og út voru gefin áður en takmörkunin kom til framkvæmda.

□ 3. Þau sambandslönd, sem takmarka viðurkenningu höfundarréttar samkvæmt þessari grein, skulu tilkynna það framkvæmdastjóra World Intellectual Property Organization (hér eftir nefndur „framkvæmdastjórinn“) með skriflegri yfirlýsingu, þar sem tilgreind séu þau lönd, sem veitt er takmörkuð vernd, og þær takmarkanir á rétti þeirra höfunda, sem eru ríkisborgarar í þeim löndum. Framkvæmdastjórinn skal þegar í stað skýra sambandslöndunum frá yfirlýsingu.

■ **6. gr. a.**

□ 1. Auk fjárhagslegra réttinda og jafnvel þótt höfundur hafi framselt þess konar réttindi, skal hann hafa rétt til að krefjast viðurkenningar á því, að hann sé höfundur verksins, og til að mótmæla hvers konar afbökunum, misþyrmingum eða öðrum breytingum á því eða annars konar spjöllum, sem skerða mundu heiður hans eða álit.

□ 2. Þau réttindi, sem höfundi eru veitt í 1. mgr., skulu haldast að honum látnum, a.m.k. þangað til fjárhagslegu réttindin falla niður, og skulu þau vera í höndum þeirra einstaklinga og stofnana, sem lög ákveða í landi, þar sem réttindanna er krafist. Þó skal þeim löndum, sem ekki hafa ákveði í lögum sínum, þegar þau fullgilda samninginn eða gerast aðilar að honum, um vernd eftir lát höfundar fyrir öll þau réttindi, sem tilgreind eru í 1. mgr., heimilt að ákveða, að sum þeirra skuli falla niður að höfundi látnum.

□ 3. Lagaleg aðstoð til verndar réttindum þeim, sem fjallað er um í þessari grein, fer eftir lögum þess lands þar sem verndar er krafist.

■ **7. gr.**

□ 1. Gildistími þeirrar verndar, sem sáttmáli þessi veitir, skal vera æviskeið höfundar og fimmtíu ár eftir lát hans.

□ 2. Þegar um er að ræða kvikmyndir, á hinn bóginn, geta sambandslöndin ákveðið, að gildistíma skuli ljúka fimmtíu árum eftir að kvikmynd hefur verið sýnd almenningi með leyfi höfundar, en ef þess konar sýning hefur ekki farið fram á fimmtíu árum frá gerð hennar, lýkur gildistímanum fimmtíu árum eftir gerð hennar.

□ 3. Þegar um er að ræða nafnlaus verk eða verk með dulnefni, lýkur gildistíma verndar þeirrar, sem sáttmáli þessi veitir, fimmtíu árum eftir að verkið hefur á löglegan hátt verið birt almenningi. En þegar dulnefnið, sem höfundur hefur valið sér, veldur engum vafa um, hver hann er, skal gildistími verndarinnar vera sá, sem til er tekinn í 1. mgr. Ef höfundur að nafnlausu verki eða að verki með dulnefni skýrir frá því, hver hann er, á áður nefndu tímabili, skal gildistími verndarinnar vera sá, sem til er tekinn í 1. mgr. Sambandslöndunum er ekki skylt að vernda nafnlaus verk eða verk með dulnefni, ef ástæða er til að ætla, að höfundurinn hafi látist fyrir fimmtíu árum.

□ 4. Sambandslöndunum er áskilinn réttur til að kveða á með lögum um gildistíma verndar fyrir ljósmyndir og listiðnað, að svo miklu leyti, sem hann kann að njóta verndar sem listaverk. Gildistíminn skal þó ekki vera styttri en tuttugu og fimm ár frá því, að verkið var gert.

□ 5. Vernd sú eftir lát höfundar og verndin, sem veitt er í 2., 3. og 4. mgr., verður virk á dánardegi eða á þeim degi, þegar atburðir þeir verða, sem um er rætt í þessum málsgreinum, en gildistíminn skal þó jafnan talinn hefjast 1. janúar árið á eftir.

□ 6. Sambandslöndunum er heimilt að ákveða, að verndartíminn skuli vera lengri en til er tekinn í málsgreinunum að ofan.

□ 7. Þau sambandslönd, sem bundin eru af Rómarsamningi þessa sáttmála og hafa í lögum sínum, þeim sem í gildi voru við undirritun þessa samnings, ákvæði um skemmri gildistíma en til er tekinn í málsgreinunum að ofan, skulu mega halda þeim gildistíma, þegar þau fullgilda þennan samning eða gerast aðilar að honum.

□ 8. Gildistíminn skal jafnan fara eftir lögum þess lands, þar sem verndar er krafist. Þó skal hann ekki vera lengri en sá tími, sem til er tekinn í upprunalandi verksins, nema lög, þar sem verndar er krafist, mæli fyrir á annan hátt.

■ 7. gr. a.

□ Ákvæði undanfarandi greinar skulu einnig gilda, þegar fleiri en einn er höfundur að verki, þannig að gildistíminn, sem talinn er frá láti höfundar, verði talinn frá láti þess, sem síðastur deyr.

■ 8. gr.

□ Höfundar bókmennta- og listaverka, sem njóta verndar samkvæmt þessum sáttmála, skulu hafa einkarétt til að þýða eða leyfa þýðingar á verkum sínum, meðan réttur þeirra til frumverkanna nýtur verndar.

■ 9. gr.

□ 1. Höfundar bókmennta- og listaverka, sem njóta verndar samkvæmt þessum sáttmála, skulu hafa einkarétt til að leyfa eftirgerðir verkanna með hvaða aðferðum og í hvaða formi sem er.

□ 2. Sambandslöndunum er áskilinn réttur til að heimila með lögum, að eftirgerðir þessara verka skuli leyfðar í sérstökum tilfellum, enda brjóti þær ekki í bága við eðlilega hagnýtingu þeirra og hafi ekki í för með sér ósanngjarna röskun á lögmætum hagsmunum höfundar.

□ 3. Hvers konar upptaka á hljóðum eða myndum skal talin eftirgerð í merkingu þessa sáttmála.

■ 10. gr.

□ 1. Heimilt er að nota tilvitnanir úr verkum, sem þegar hafa verið löglega birt almenningi, enda sé notkunin í samræmi við þær venjur, sem teljast mega sanngjarnar, og gangi ekki lengra en tilgangurinn réttlætir; tekur þetta einnig til tilvitnana úr blaðagreinum og tímaritum, sem dagblöð birta sem útdrætti.

□ 2. Það er sambandslandanna að ákveða með lögum eða með sérstökum samningum, sem þegar eru fyrir hendi eða gerðir verða milli þeirra, að leyfilegt skuli að nota bókmennta- og listaverk við kennslu, svo sem með því, að birta myndir í bókum, lesa upp í útvarpi, eða gera upptökur í hljóðum eða myndum, enda sé ekki gengið lengra en tilgangurinn helgar og notkunin í samræmi við sanngjarnar venjur.

□ 3. Þegar verk eru notuð með þeim hætti, sem greint er frá í málsgreininni að ofan, skulu verkin nafngreind og eins nafn höfundar, ef það sést á þeim.

■ 10. gr. a.

□ 1. Sambandslöndunum er áskilinn réttur til að leyfa með lögum að almenningi séu birtar, í dagblöðum, í útvarpi eða um þráð, greinar, sem áður hafa birst í dagblöðum eða tímaritum, um þá þætti fjármála, stjórnmála og trúmála, sem efst eru á baugi, eða ef um þessi efni hefur áður verið fjallað í útvarpi, enda sé birting í blöðum, útvarpi og um þráð ekki gagngert áskilinn öðrum. Heimilda skal jafnan getið greinilega. Ef þeirri skyldu er ekki fullnægt, skal fara um viðurlög við því eftir lögum þess lands, þar sem verndar er krafist.

□ 2. Sambandslöndunum er einnig áskilinn réttur til að kveða á um það með lögum með hvaða skilmálum megi, til þess að flytja almenningi fréttir af daglegum atburðum í

myndum, í kvikmyndum, í útvarpi og um þráð, af tilliti til þess, sem réttlætist af tilgangi fréttapjónustunnar, hafa eftir og birta almenningi bókmennta- eða listaverk, sem sjást eða heyrast, þegar atburðirnir verða.

■ 11. gr.

□ 1. Höfundar leikrita, söngleikja og tónverka hafa einkarétt til að leyfa:

1. opinberan flutning verka sinna og með hvaða aðferðum eða hætti slíkur opinber flutningur skuli fara fram;

2. hvers konar flutning almenningi á flutningi verka sinna.

□ 2. Höfundar leikrita og söngleikja skulu allan þann tíma, sem réttur helst til frumverkanna, njóta sömu réttinda varðandi þýðingar á þeim.

■ 11. gr. a.

□ 1. Höfundar bókmennta- og listaverka hafa einkarétt til að leyfa:

1. að verk þeirra séu flutt í útvarpi eða flutt almenningi með hvers konar öðrum þráðlausum sendingum, í táknum, hljóðum eða myndum;

2. hvers konar flutning almenningi, um þráð eða með endurflutningi útvarpsflutnings, ef um hann annast aðrir en verk-ið fluttu upphaflega;

3. opinberan endurflutning á flutningi verksins í útvarpi, með hátalara eða öðrum samsvarandi tækjum, sem senda í táknum, með hljóðum eða í myndum.

□ 2. Það er sambandslandsins að ákveða með lögum skilyrði fyrir því, að unnt sé að beita réttindum þeim, sem getið er um í málsgreininni að ofan, en skilyrðin skulu einungis gilda í þeim löndum, sem skilyrðin hafa sett. Þau skulu með engu móti skerða siðferðilegan rétt höfundar, né heldur rétt hans til að fá sanngjarna þóknun, sem ákveðin skal af þeim aðila, sem til þess hefur vald, ef ekki næst samkomulag um hana.

□ 3. Ef ekki eru fyrirmæli um það í gagnstæða átt, skal leyfi, sem veitt hefur verið samkvæmt 1. mgr. þessarar greinar, ekki fela í sér heimild til upptöku á verki, sem flutt er í útvarpi, með tækjum til upptöku á hljóðum og myndum. Sambandslöndunum skal þó heimilt að setja með lögum reglur um bráðabirgðaupptökur, sem útvarpsstöð gerir með eigin tækjum til afnota við útvarpsendingar sínar. Má leyfa í slíkum lögum, að upptökur þessar skuli varðveittar í opinberum söfnum vegna sérstaks sögulegs gildis þeirra.

■ 11. gr. b.

□ 1. Höfundar bókmenntaverka hafa einkarétt til að leyfa:

1. opinberan upplestur á verkum sínum og þess konar opinberan upplestur með hvaða hætti og tækjum sem er;

2. hvers konar endurflutning almenningi á upplestri verka sinna.

□ 2. Höfundar bókmenntaverka skulu allan þann tíma, sem réttur helst til frumverkanna, njóta sömu réttinda varðandi þýðingar á þeim.

■ 12. gr.

□ Höfundar bókmennta- eða listaverka skulu hafa einkarétt til að leyfa aðlaganir á þeim, útsetningar eða aðrar breytingar.

■ 13. gr.

□ 1. Hvert sambandsland getur sett hjá sér fyrirvara og skilyrði um einkarétt þann, sem veittur er höfundi tónverks og höfundi texta, þegar hinn síðarnefndi hefur samþykkt upptöku textans með tónverkinu, til að leyfa hljóðupptöku á því tónverki með slíkum texta, ef um hann er að ræða. En allir

slíkir fyrirvarar og skilyrði skulu aðeins gilda í þeim löndum, sem þau hafa sett, og með engu móti skerða rétt þessara höfunda til að fá sanngjarna þóknun, sem ákveðin skal af þeim aðila, sem til þess hefur vald, ef ekki næst um hana samkomulag.

□ 2. Upptökum á tónverkum, sem gerðar hafa verið í sambandslandi samkvæmt 3. mgr. 13. gr. sáttmálanna, sem undirritaðir voru í Róm 2. júní 1928 og í Brüssel 26. júní 1948, má framleiða eftir í því landi án leyfis höfundar tónverksins, þar til liðin eru tvö ár frá því að það land verður bundið af samningi þessum.

□ 3. Upptökur, sem gerðar hafa verið samkvæmt 1. og 2. mgr. þessarar greinar og fluttar hafa verið án leyfis hlutaðeigandi aðila til lands, þar sem þær eru taldar brjóta í bága við upptökuréttindi, má gera upptækar.

■ 14. gr.

□ 1. Höfundar bókmennta- og listaverka hafa einkarétt til að leyfa:

1. aðlögun og eftirgerð verkanna fyrir kvikmyndir og dreifingu þeirra, þegar þau hafa verið þannig aðlöguð og eftirgerð;

2. opinberan flutning og flutning almenningi um þráð á verkum, sem þannig hafa verið aðlöguð og eftirgerð.

□ 2. Ef kvikmynd, sem gerð er eftir bókmennta- eða listaverki, er breytt í hvers konar annað listrænt form, skal það, án þess að skertur sé réttur höfundar kvikmyndarinnar til að veita leyfi, háð leyfi höfundanna að frumverkunum.

□ 3. Ákvæði 1. mgr. 13. gr. skulu ekki eiga við.

■ 14. gr. a.

□ 1. Kvikmynd skal njóta verndar sem frumverk, en að óskertum höfundarrétti til þeirra verka, sem við gerð hennar kunna að hafa verið aðlöguð eða eftirgerð. Eigandi höfundarréttar að kvikmynd skal njóta sama réttar og höfundar frumverkanna, þar með talin þau réttindi, sem tilgreind eru í undanfarandi grein.

□ 2. a. Um eignarrétt að höfundarrétti að kvikmynd fer eftir lögum þess lands, þar sem verndar er krafist.

b. Ef um það er að ræða á hinn bóginn, að sambandslönd hafa ákveðið í lögum sínum, að til eigenda höfundarréttar að kvikmyndum skuli taldir þeir höfundar, sem lagt hafa fram skerf til að gera hana, þá er slíkum höfundum, ef þeir hafa tekið að sér að leggja fram slíkan skerf og ekki er um að ræða gagnstæðan eða sérstakan áskilnað, óheimilt að banna framleiðslu kvikmyndarinnar, dreifingu hennar, opinberan flutning, þess konar flutning um þráð eða í útvarpi, eða hvers konar annan flutning hennar almenningi, eða að textar séu sýndir, eða að aðrir séu látnir leggja leikendum tal í munn.

c. Það fer eftir lögum í landi, þar sem höfundur kvikmyndar hefur aðalstöðvar sínar eða býr að staðaldri, hvort samningur um framlag höfunda, eða annars konar gerningur um sama efni, skuli vera skriflegur til að beitt verði ákvæði b-liðsins. En sambandslöndunum, þar sem verndar er krafist, er heimilt að ákveða með lögum, að skriflegur samningur eða annars konar skriflegur gerningur sama efnis skuli vera um umrætt framlag. Lönd þau, sem ákvæði hafa í þessa átt, skulu tilkynna það framkvæmdastjóranum með skriflegri yfirlýsingu, og skal hann þegar í stað skýra öllum öðrum sambandslöndum frá henni.

d. Með „gagnstæðum eða sérstökum“ áskilnaði er átt við hvers konar skilyrði til takmörkunar, sem máli skipta um umrætt framlag.

□ 3. Ef landslög mæla ekki fyrir á annan veg, skulu ákvæði b-liðs 2. mgr. hér að ofan ekki taka til höfunda að handritum fyrir myndatökur, samtalshandritum og tónverkum, sem samin hafa verið fyrir kvikmyndir, né heldur til aðalleikstjóra þeirra. En þau sambandslönd, sem ekki hafa í lögum sínum ákvæði um gildi umrædds b-liðs 2. mgr. um umræddan leikstjóra, skulu tilkynna það framkvæmdastjóranum með skriflegri yfirlýsingu, og skal hann þegar í stað skýra öllum öðrum sambandslöndum frá henni.

■ 14. gr. b.

□ 1. Höfundur eða, ef hann er látinn, þeir einstaklingar eða stofnanir, sem til þess er veitt heimild í landslögum, skulu að því, er tekur til frumlistaverka og frumhandrita rithöfunda og tónskálda, eiga óframseljanlegan rétt til hlutdeildar í sérhverri sölu verksins, sem fram fer eftir fyrsta framsal höfundar þess.

□ 2. Verndar þeirrar, sem undanfarandi málsgrein veitir, verður því aðeins krafist í sambandslandi, að löggjöf í landi höfundar leyfi það, og aðeins að því marki, sem leyft er í landi, þar sem verndarinnar er krafist.

□ 3. Fyrirkomulag á innheimtu og fjárhæðir skulu ákveðnar með landslögum.

■ 15. gr.

□ 1. Til þess að höfundur að bókmennta- eða listaverki, sem verndar nýtur samkvæmt þessum sáttmála, verði talinn slíkur höfundur, þegar sönnun fyrir hinu gagnstæða liggur ekki fyrir, og geti því höfðað mál í sambandslandi vegna réttarskerðingar, er nægilegt, að nafn hans komi fram á verkinu á venjulegan hátt. Skal ákvæði þessarar málsgreinar gilda, jafnvel þótt nafn höfundar sé dulnefni, ef dulnefnið veldur engum vafa um, hver hann er.

□ 2. Ef sönnun fyrir hinu gagnstæða liggur ekki fyrir, skal sá einstaklingur eða fyrirtæki, sem nafngreint er í kvikmynd með venjulegum hætti, talið hafa gert hana.

□ 3. Ef um er að ræða önnur nafnlaus verk eða önnur verk undir dulnefni en þau, sem um getur í 1. mgr. að ofan, skal sá útgefandi, sem nafngreindur er á verkinu, talinn umbodsmáður höfundar, nema sönnun fyrir hinu gagnstæða liggja fyrir, og skal honum sem slíkum heimilt að vernda réttindi höfundar og framfylgja þeim. Ákvæði þessarar málsgreinar gilda ekki, þegar höfundur hefur gefið sig fram og sannað staðhæfingu sína um það, að hann sé höfundur verksins.

□ 4. a. Þegar um er að ræða verk, sem ekki hafa verið gefin út, og höfundur er óþekktur en allar ástæður til að ætla, að hann sé ríkisborgari í sambandslandi, skal með lögum í því landi heimilt að tilnefna fullgildan aðila, sem komi fram fyrir hönd höfundar og hafi heimild til að vernda réttindi hans og framfylgja þeim í sambandslandinu.

b. Sambandslönd þau, sem gefa út slíkar tilnefningar samkvæmt skilmálum þessa ákvæðis, skulu tilkynna framkvæmdastjóranum það með skriflegri yfirlýsingu, sem hafi að geyma allar upplýsingar um þann aðila, sem þannig hefur verið tilnefndur. Skal framkvæmdastjórin, þegar í stað skýra öllum öðrum sambandslöndum frá tilkynningunni.

■ 16. gr.

□ 1. Eignarupptaka á ólögætum eftirgerðum skal heimil í öllum sambandslöndum, þar sem verkið er lögverndað.

□ 2. Ákvæði undanfarandi málsgreinar skulu einnig gilda um eftirgerðir, er koma frá löndum, þar sem verkið nýtur ekki verndar eða er hætt að njóta verndar.

□ 3. Uptaka skal fara fram eftir lögum í hverju landi.

■ 17. gr.

□ Ákvæði þessa sáttmála geta á engan hátt haft áhrif á rétt ríkisstjórnar sambandslands til að leyfa, hafa eftirlit með eða banna með lögum eða reglugerðum útbreiðslu, flutning eða sýningu á hvers konar verki eða framleiðslu, þegar aðila, sem til þess er bær, finnst nauðsynlegt að beita þeim rétti.

■ 18. gr.

□ 1. Sáttmáli þessi tekur til allra þeirra verka, sem við gildistöku hans eru enn ekki orðin almenningseign í upprunalandi verksins, vegna þess að verndartímabil þess er á enda.

□ 2. Ef verk hefur á hinn bóginn orðið almenningseign í landi, þar sem verndar er krafist, fyrir þá sök, að verndartímabil það, sem því áður var veitt, er á enda, skal það ekki öðlast vernd á nýjan leik.

□ 3. Gildi þessarar reglu skal víkja fyrir hverjum þeim ákvæðum í sérstökum samningum um það efni, sem fyrir hendi eru eða gerðir verða milli sambandslandanna. Ef slík ákvæði eru ekki til, skulu þau lönd sem hlut eiga að máli, ákveða hvert fyrir sig skilyrðin fyrir gildi reglunnar.

□ 4. Framangreind ákvæði skulu einnig gilda um nýja aðila að sambandinu og um þau tilvik, þegar verndartími er lengdur samkvæmt ákvæðum 7. gr. eða með því, að fallið er frá fyrirvörum.

■ 19. gr.

□ Ekki skulu ákvæði þessa sáttmála girða fyrir það, að krafist sé víðtækari verndar, sem í té kann að vera látin í lögum sambandslands.

■ 20. gr.

□ Ríkisstjórnir sambandslandanna áskilja sér rétt til að gera sérstaka samninga sín í milli, að svo miklu leyti sem slíkir samningar veita höfundum víðtækari réttindi en sáttmálinn, eða hafa að geyma önnur ákvæði, sem ekki brjóta í bága við hann. Ákvæði þau í samningum, sem fyrir eru, sem fullnægja þessum skilyrðum, skulu halda gildi sínu.

■ 21. gr.

□ 1. Sérstök ákvæði um þróunarlöndin er að finna í viðaukanum.

□ 2. Viðaukinn er óaðskiljanlegur hluti þessa samnings, sbr. þó ákvæði b-liðs 1. mgr. 28. gr.

■ 22. gr.

□ 1. a. Þau sambandslönd, sem bundin eru af ákvæðum 22.–26. gr., skulu stofna með sér sambandsþing.

b. Fyrir ríkisstjórn hvers lands skal vera einn fulltrúi, og má hann hafa sér til aðstoðar varafulltrúa, ráðgjafa og sérfræðinga.

c. Kostnað við sendinefnd greiði sú ríkisstjórn, sem nefndina hefur tilnefnt.

□ 2. a. Sambandsþingið skal:

1. fjalla um öll þau málefni, er það varða, að sambandinu sé haldið við lýði, þróun þess og framkvæmd þessa sáttmála;

2. gefa fyrirmæli International Bureau of Intellectual Property (hér eftir nefnd „alþjóðaskrifstofan“), sem getið er um í Samþykktinni um stofnun The World Intellectual Property Organization (hér eftir nefnd „alþjóðasamtökin“), um undirbúning að ráðstefnum til endurskoðunar, enda sé tekið viðeigandi tillit til hvers konar athugasemda þeirra sambandslanda, sem ekki eru bundin af 22.–26. gr.;

3. endurskoða og samþykkja skýrslur og störf framkvæmdastjóra alþjóðasamtakanna, þau sem sambandið varða, og gefa honum öll nauðsynleg fyrirmæli um málefni, sem það hefur vald til að segja fyrir um;

4. kjósa í framkvæmdanefnd sambandsþingsins;

5. endurskoða og samþykkja skýrslur og störf framkvæmdanefndarinnar og gefa henni fyrirmæli;

6. gera framkvæmdaáætlun og samþykkja fjárlög sambandsins til þriggja ára í senn og samþykkja endanlega reikninga;

7. samþykkja reglur um fjármál sambandsins;

8. koma á fót þeim sérfræðinganefndum og starfshópum, sem nauðsynlegir eru vegna starfsemi sambandsins;

9. ákveða hvaða löndum utan sambandsins og hvaða stjórnardeildum eða alþjóðlegum stofnunum, þótt ekki séu stjórnarstofnanir, skuli leyft að hafa áheyrnarfulltrúa á fundum þess;

10. samþykkja breytingar á 22.–26. gr.;

11. gera hverja þá aðra ráðstöfun, sem við á og til þess er fallin, að stuðla að tilgangi sambandsins;

12. framkvæma önnur þau störf, sem til heyra samkvæmt þessum sáttmála;

13. beita þeim rétti, sem því er veittur í Samþykktinni um stofnun alþjóðasamtakanna, ef það samþykkir það.

b. Þegar um er að ræða málefni, sem einnig varða hagsmuni annarra sambanda, sem alþjóðasamtökin stjórna, skal sambandsþingið taka ákvarðanir sínar, eftir að það hefur leit að ráða samræmingarnefndar alþjóðasamtakanna.

□ 3. a. Hvert aðildarríki sambandsþingsins fer með eitt atkvæði.

b. Þingfundir eru lögmatir, ef fulltrúar fyrir helming aðildarríkja sambandsþingsins sækja fund.

c. Sambandsþingið getur samþykkt ákvarðanir þrátt fyrir ákvæði b-liðsins, ef þingfund sækja færri en helmingur fulltrúa aðildarríkja sambandsþingsins en þó þriðjungur þeirra eða fleiri, en allar slíkar ákvarðanir, að undanskildum ákvörðunum um eigin þingsköp, skulu því aðeins taka gildi, að fullnægt sé eftirtöldum skilyrðum. Alþjóðaskrifstofan skal tilkynna umræddar ákvarðanir þeim aðildarríkjum sambandsþingsins, sem ekki áttu fulltrúa á fundi, og gefa þeim kost á að láta atkvæði sitt skriflega í ljós, eða að þeir greiði ekki atkvæði, innan þriggja mánaða frá dagsetningu tilkynningarinnar. Ef tala þeirra aðildarríkja, sem þannig hafa greitt atkvæði, eða ekki greitt atkvæði, nær í lok þess tímabils þeirri tölu aðildarríkja, sem á vantaði til að þingfundurinn hefði verið lögmatir, skulu slíkar ákvarðanir taka gildi, ef þær hafa jafnframt náð tilskildum meirihluta.

d. Til að samþykkja ákvarðanir sambandsþingsins þarf tvo þriðju hluta greiddra atkvæða, sbr. þó ákvæði 2. mgr. 26. gr.

e. Það teljast ekki greidd atkvæði, ef setið er hjá.

f. Fulltrúi getur aðeins verið umboðsmaður fyrir eitt land og aðeins greitt atkvæði í nafni þess.

g. Sambandslöndum, sem ekki eru aðilar að sambandsþinginu, skal leyft að senda áheyrnarfulltrúa.

□ 4. a. Halda skal reglulegt sambandsþing þriðja hvert almanaksár og framkvæmdastjórninn kveðja til þess á sama tíma og sama stað og allsherjarþing alþjóðasamtakanna er haldið, nema þegar sérstaklega stendur á.

b. Sambandsþingið skal heyja aukþing samkvæmt kvaðningu framkvæmdastjórans að beiðni framkvæmdanefndarinnar eða að beiðni eins fjórða hluta aðildarríkja sambandsþingsins.

□ 5. Sambandsþingið setur sér eigin þingsköp.

■ 23. gr.

□ 1. Sambandsþingið skal hafa framkvæmdanefnd.

□ 2. a. Framkvæmdanefndin skal skipuð fulltrúum þeirra ríkja, sem sambandsþingið hefur valið úr hópi aðildarríkja sambandsþingsins. Þá skal land það, þar sem aðalstöðvar alþjóðasamtakanna eru, enn fremur eiga sjálfkrafa sæti í nefndinni, sbr. þó b-lið 7. mgr. 25. gr.

b. Ríkisstjórn hvers aðildarríkis framkvæmdanefndarinnar skal eiga þar fulltrúa, en honum til aðstoðar mega vera varafulltrúar, ráðgjafar og sérfræðingar.

c. Kostnað við sendinefnd greiði sú ríkisstjórn, sem nefndina hefur tilnefnt.

□ 3. Aðildarríki framkvæmdanefndarinnar skulu vera einn fjórði hluti af aðildarríkjum sambandsþingsins. Við ákvörðun tölu nefndarmanna skal afgangi, þegar deilt hefur verið með fjórum, sleppt.

□ 4. Við kosningu fulltrúa í framkvæmdanefndina skal sambandsþingið taka hæfilegt tillit til samngjarnrar skiptingar út frá landfræðilegri legu og til nauðsynja þeirra ríkja, sem aðilar eru að sérstökum samningum, er gerðir kynnu að verða á vegum sambandsins, á að vera meðal þeirra ríkja, sem sæti eiga í framkvæmdanefndinni.

□ 5. a. Fulltrúar í framkvæmdanefndinni hefja störf í lok sambandsþingsins, sem kaus þá, en ljúka störfum í lok næsta reglulegs sambandsþings.

b. Heimilt er að endurkjósa fulltrúa í framkvæmdanefndina, en ekki fleiri en tvo þriðju þeirra.

c. Sambandsþingið setur reglur í einstökum atriðum um kosningu og hugsanlega endurkosningu fulltrúa í framkvæmdanefndina.

□ 6. a. Framkvæmdanefndin skal:

1. gera uppkast að dagskrá sambandsþingsins;

2. leggja fyrir sambandsþingið tillögur um uppkast það að framkvæmdaáætlun og þriggja ára fjárlögum, sem framkvæmdastjórinn hefur undirbúið;

3. samþykkja sérstök árleg fjárlög og framkvæmdaáætlanir, sem framkvæmdastjórinn hefur undirbúið, enda séu þær innan marka framkvæmdaáætlunarinnar og þriggja ára fjárlaganna;

4. leggja fyrir sambandsþingið með viðeigandi athugasemdum starfsskýrslur framkvæmdastjórans og árlegar skýrslur endurskoðenda um reikningana;

5. gera allar nauðsynlegar ráðstafanir, í samræmi við ákvarðanir sambandsþingsins og með hliðsjón af þeim kringumstæðum, sem fyrir hendi kunna að verða milli tveggja reglulegra sambandsþinga, til að tryggja það, að framkvæmdastjórinn framfylgi framkvæmdaáætlun sambandsins;

6. framkvæma önnur þau störf, sem nefndinni eru falin samkvæmt þessum sáttmála.

b. Þegar um er að ræða málefni, sem einnig varða hagsmuni annarra sambanda, sem alþjóðasamtökin stjórna, skal framkvæmdanefndin taka ákvarðanir sínar, eftir að leitað hefur verið ráða samræmingarnefndar alþjóðasamtakanna.

□ 7. a. Framkvæmdanefndin skal halda reglulegan fund einu sinni á ári samkvæmt kvaðningu framkvæmdastjórans, og er æskilegt, að sá fundur sé haldinn á sama tíma og sama stað og fundur samræmingarnefndar alþjóðasamtakanna.

b. Framkvæmdanefndin skal halda aukafundi samkvæmt kvaðningu framkvæmdastjórans, annað hvort að frumkvæði hans sjálfs eða samkvæmt beiðni formanns nefndarinnar eða eins fjórða hluta nefndarmanna.

□ 8. a. Hvert aðildarríki framkvæmdanefndarinnar fer með eitt atkvæði.

b. Fundir eru lögmatir, þegar helmingur nefndarmanna sækir fund.

c. Einfaldur meirihluti greiddra atkvæða ræður úrslitum mála.

d. Það teljast ekki greidd atkvæði, ef setið er hjá.

e. Nefndarmaður getur aðeins verið fulltrúi fyrir eitt land og aðeins greitt atkvæði í nafni þess.

□ 9. Sambandslöndum, sem ekki eiga fulltrúa í framkvæmdanefndinni, skal leyft að senda áheyrnarfulltrúa.

□ 10. Framkvæmdanefndin setur sér eigin þingsköp.

■ 24. gr.

□ 1. a. Alþjóðaskrifstofan hefur með höndum framkvæmdastörf fyrir sambandið og tekur við af sambandsskrifstofunni, sem stofnuð var samkvæmt Alþjóðasáttmálanum til verndar eignarréttindum á sviði iðnaðar.

b. Alþjóðaskrifstofunni ber einkum að annast skrifstofuhald fyrir hinar ýmsu stofnanir sambandsins.

c. Framkvæmdastjóri alþjóðasamtakanna skal vera framkvæmdastjóri sambandsins og koma fram fyrir þess hönd.

□ 2. Alþjóðaskrifstofan skal víða að sér upplýsingum, er varða vernd höfundarréttar, og gefa þær út. Skulu sambandslöndin þegar í stað tilkynna skrifstofunni um öll ný lög og opinber fyrirmæli um vernd höfundarréttar.

□ 3. Alþjóðaskrifstofan skal gefa út mánaðarrit.

□ 4. Alþjóðaskrifstofan veitir sambandslöndunum samkvæmt beiðni þeirra upplýsingar um málefni, sem varða vernd höfundarréttar.

□ 5. Alþjóðaskrifstofan skal annast rannsóknir og láta í té þjónustu, sem stuðli að því að auðvelda vernd höfundarréttar.

□ 6. Framkvæmdastjórinn og þeir starfsmenn, sem hann tilnefnir, skulu án atkvæðisréttar sitja fundi sambandsþingsins, framkvæmdanefndarinnar og annarra sérfræðinganeftanda og starfshópa. Framkvæmdastjórinn eða starfsmaður, sem hann tilnefnir, skulu sjálfkrafa vera ritarar þessara aðila.

□ 7. a. Alþjóðaskrifstofan skal samkvæmt fyrirmælum sambandsþingsins og í samvinnu við framkvæmdanefndina annast undirbúning að ráðstefnum til endurskoðunar á ákvæðum sáttmálans öðrum en 22.–26. gr.

b. Alþjóðaskrifstofunni er heimilt að ráðfæra sig við stjórnardeildir og alþjóðlegar stofnanir, þótt ekki séu á vegum ríkisstjórna, varðandi undirbúning að ráðstefnum til endurskoðunar.

c. Framkvæmdastjórinn og þeir starfsmenn, sem hann tilnefnir, skulu taka þátt í umræðum á þessum ráðstefnum, en hafa ekki atkvæðisrétt.

□ 8. Alþjóðaskrifstofan skal framkvæma önnur þau verk efni, sem henni verða falin.

■ 25. gr.

□ 1. a. Sambandið skal hafa fjárlög.

b. Í fjárlögum sambandsins skulu meðtaldar tekjur og gjöld sambandsins beinlínis, framlag þess til sameiginlegs kostnaðar sambandanna og, þegar þannig stendur á, fjárhæð sú, sem veitt er til að standast kostnað af ráðstefnu alþjóðasamtakanna.

c. Sá kostnaður, sem ekki verður rakinn til sambandsins eingöngu, heldur einnig til eins eða fleiri sambanda, sem stjórnað er af alþjóðasamtökunum, skal talinn sameiginlegur kostnaður. Hlutdeild sambandsins í þessum kostnaði skal fara eftir þeim hag, sem sambandið hefur af honum.

□ 2. Fjárlög sambandsins skulu þannig úr garði gerð, að tekið sé hæfilegt tillit til þarfarinnar á að samræma þau fjárhags-áætlunum annarra sambanda, sem alþjóðasamtökin stjórna.

□ 3. Fjárlögum sambandsins koma tekjur með eftirtöldum hætti:

1. framlög sambandslandanna;
2. laun og greiðslur fyrir þjónustu, sem alþjóðaskrifstofan lætur í té á vegum sambandsins;
3. sala á ritum alþjóðaskrifstofunnar varðandi sambandið og höfundarlaun fyrir þau;
4. gjafir, arfur og styrkir;
5. leigur, vextir og ýmsar aðrar tekjur.

□ 4. a. Sambandslöndunum skal skipt í flokka til ákvörðunar á framlagi þeirra til fjárlaganna, og skulu sambandslöndin greiða ársframlög á grundvelli einingartölu, sem þannig er ákveðin:

I. flokkur	25
II. flokkur	20
III. flokkur	15
IV. flokkur	10
V. flokkur	5
VI. flokkur	3
VII. flokkur	1

b. Ef sambandsland hefur ekki þegar tilkynnt um það, skal það um leið og það afhendir fullgildingar- eða aðildarskjöl tilkynna, hvar í flokki það vilji vera. Sambandslandi er heimilt að skipta um flokk. Ef það kys að fara í lægri flokk, verður það að tilkynna það sambandsþinginu á reglulegu þingi þess. Tekur breytingin gildi frá byrjun næsta almansárs eftir reglulegt þing.

c. Ársframlag sambandslands skal vera eins hár hluti af þeirri fjárhæð, sem sambandslöndin öll leggja til árlegum fjárlögum þess, eins og einingartala sambandslands er hár hluti af samanlagðri einingartölu allra landanna, sem framlög greiða.

d. Framlög falla í gjalddaga 1. janúar ár hvert.

e. Ef land er í vanskilum um greiðslu framlags síns, skal það ekki hafa atkvæðisrétt í neinum þeim samtökum sambandsins, sem það tekur þátt í, ef fjárhæð sú, sem það er í vanskilum um, nemur þeim framlögum, sem því var alls skylt að greiða fyrir tvö síðustu ár, eða hærri fjárhæð. Hverjum samtökum sambandsins er þó heimilt að leyfa því landi að fara áfram með atkvæðisrétt í þeim samtökum, ef og svo lengi sem þau þykjast fullviss um, að greiðsludrátturinn stafi af sérstökum og óviðráðanlegum ástæðum.

f. Ef fjárlög hafa ekki verið samþykkt fyrir byrjun næsta reikningstímabils, skal farið eftir fjárlögum fyrra árs í samræmi við ákvæði fjármálaglugerðarinnar.

□ 5. Reiknað skal út hver laun og greiðslur séu útistandandi fyrir þjónustu, sem alþjóðaskrifstofan hefur látið í té á vegum sambandsins, og skal framkvæmdastjórinn annast um að tilkynna það sambandsþinginu og framkvæmdanefndinni.

□ 6. a. Sambandið skal hafa framkvæmdasjóð, og skal hann stofnaður með einni greiðslu frá hverju sambandslandi. Ef sjóðurinn verður ófullnægjandi, skal sambandsþingið ákveða um aukningu hans.

b. Byrjunarframlag hvers lands til umrædds sjóðs, eða þátttaka þess í aukningu hans, skal vera ákveðið hlutfall af ársframlagi landsins á því ári, sem sjóðurinn er stofnaður eða aukningin ákveðin.

c. Hlutföllin og greiðsluskilmálar skulu ákveðnir af sambandsþinginu samkvæmt tillögum framkvæmdastjórans og

eftir að það hefur leitað ráða samræmingarnefndar alþjóðasamtakanna.

□ 7. a. Í samningi þeim um aðalstöðvarnar, sem gerður er við landið, þar sem þær hafa aðsetur, skal tekið fram, að jafnan þegar framkvæmdasjóðurinn verði ófullnægjandi, skuli það land leggja honum fé. Um fjárhæð þessa framlags og skilmálana fyrir veitingu þess skulu gerðir sérstakir samningar hverju sinni milli landsins og alþjóðasamtakanna. Meðan á landinu hvílir sú skylda, að láta slík framlög í té, skal það sjálfkrafa hafa sæti í framkvæmdanefndinni.

b. Land það, sem um getur í a-lið, og alþjóðasamtökin hafa hvort um sig rétt til að segja upp samningnum um framlagsskylduna með skriflegri tilkynningu. Tekur uppsögnin gildi eftir þrjú ár frá lokum þess árs, þegar tilkynning var send.

□ 8. Eitt eða fleiri sambandslönd eða utan að komandi endurskoðendur skulu annast endurskoðun reikninganna í samræmi við ákvæði fjármálaglugerðarinnar. Skulu þeir tilnefndir af sambandsþinginu með samþykki þeirra.

■ 26. gr.

□ 1. Land, sem á aðild að sambandsþinginu, framkvæmdanefndin og framkvæmdastjórinn geta hver um sig borið fram tillögur til breytingar á 22., 23., 24. og 25. gr., svo og um breytingar á þessari grein. Skal framkvæmdastjórinn tilkynna slíkar tillögur þeim löndum, sem aðild eiga að sambandsþinginu, a.m.k. sex mánuðum áður en þær verða teknar þar til meðferðar.

□ 2. Breytingar á greinum þeim, sem rætt er um í 1. mgr., skulu samþykktar af sambandsþinginu, og þarf til þess þrjú fjórðu hluta greiddra atkvæða. Þó þarf fjóra fimmtu hluta greiddra atkvæða til að breyta 22. gr. og þessari grein.

□ 3. Breytingar á greinum þeim, sem rætt er um í 1. mgr., taka gildi einum mánuði eftir að framkvæmdastjórinn hefur fengið í hendur skriflegar tilkynningar um það frá þremur fjórðu hlutum landa þeirra, sem aðild áttu að sambandsþinginu, þegar breytingarnar voru þar samþykktar, að þær hafi verið samþykktar á stjórnskipulegan hátt í landi því, sem hlut á að máli. Sérhver breyting á þessum greinum, sem þannig er samþykkt, skal vera bindandi fyrir öll þau lönd, sem aðild eiga að sambandsþinginu, þegar breytingin tekur gildi, eða verða síðar aðilar að því. Þó skal hver sú breyting, sem felur í sér aukningu á fjárskuldbindingum landanna, einungis binda þau lönd, sem hafa tilkynnt um samþykki sitt til þeirrar breytingar.

■ 27. gr.

□ 1. Sáttmáli þessi skal tekinn til endurskoðunar í því skyni, að lagðar verði fram tillögur til endurbóta á kerfi sambandsins.

□ 2. Fulltrúar sambandslandanna skulu í þessu skyni halda með sér ráðstefnur í sambandslöndunum hverju á eftir öðru.

□ 3. Breytingar á samningi þessum, þar með taldar breytingar á viðaukanum, verða aðeins samþykktar með samhljóða greiddum atkvæðum, sbr. þó ákvæði 26. gr. um breytingar á ákvæðum 22.–26. gr.

■ 28. gr.

□ 1. a. Hvert það sambandsland, sem hefur undirritað þennan samning, getur fullgilt hann, og ef það hefur ekki undirritað hann, getur það gerst aðili að honum. Fullgildingar- og aðildarskjöl skulu afhent framkvæmdastjóranum.

b. Sérhvert sambandsland getur lýst því yfir í fullgildingar- eða aðildarskjöllum sínum, að fullgilding þess eða aðildar-ákvörðun taki ekki til 1.–21. gr. eða til viðaukans, þó þannig,

að ef umrætt land hefur áður gefið yfirlýsingu samkvæmt 1. mgr. VI. gr. viðaukans, getur það aðeins lýst því yfir í skjölum sínum, að fullgilding þess eða aðildarákvörðun taki ekki til 1.–20. gr.

c. Hvert það sambandsland, sem í fullgildingar- eða aðildarskjölum sínum hefur í samræmi við ákvæði b-liðsins undanþegið sig þeim ákvæðum, sem þar er vísað til, getur síðar ákvæðið, að fullgilding þess eða aðildarákvörðun skuli taka til þeirra ákvæða. Skal yfirlýsing þess efnis afhent framkvæmdastjóranum.

□ 2. a. 1.–21. gr. og viðaukinn öðlast gildi, þegar liðnir eru þrjú mánuðir frá því, að fullnægt hefur verið báðum eftirfarandi skilyrðum:

1. þegar a.m.k. fimm sambandslönd hafa fullgilt þennan samning eða gerst aðilar að honum, án þess að hafa gefið út yfirlýsingu samkvæmt b-lið 1. mgr., og

2. þegar Frakkland, Spánn, Stóra-Bretland, Norður-Írland og Bandaríkin eru orðin bundin af Almenna höfundarréttarsáttmálanum (Universal Copyright Convention) eftir þá endurskoðun, sem fram fór á honum í París 24. júlí 1971.

b. Gildistakan, sem um er rætt í a-lið, skal eiga við þau sambandslönd, sem a.m.k. þremur mánuðum fyrir gildistöku hafa skilað fullgildingar- eða aðildarskjölum, sem ekki hafa að geyma yfirlýsingu samkvæmt b-lið 1. mgr.

c. Að því er varðar hvert það sambandsland, sem b-liður þessarar málsgreinar tekur ekki til, sem fullgildir eða gerist aðili að þessum samningi, án þess að gefa yfirlýsingu samkvæmt b-lið 1. mgr., skal 1.–21. gr. og viðaukinn öðlast gildi eftir þrjú mánuði frá þeim degi, að framkvæmdastjórinn hefur tilkynnt um afhendingu á viðeigandi fullgildingar- eða aðildarskjölum, nema tiltekin hafi verið síðari dagsetning í þeim skjölum, sem afhent hafa verið. Í síðara tilvikinu skulu 1.–21. gr. og viðaukinn öðlast gildi gagnvart því landi á þeim degi, sem þannig er tiltekinn.

d. Ákvæði staflíða a–c hafa ekki áhrif á gildi VI. gr. viðaukans.

□ 3. Að því er varðar hvert það sambandsland, sem fullgildir eða gerist aðili að þessum samningi, með eða án yfirlýsingar samkvæmt b-lið 1. mgr., skal 22.–38. gr. öðlast gildi eftir þrjú mánuði frá þeim degi, að framkvæmdastjórinn hefur tilkynnt um afhendingu á viðeigandi fullgildingar- eða aðildarskjölum, nema tiltekin hafi verið síðari dagsetning í skjölum þeim, sem afhent hafa verið. Í síðara tilvikinu skulu 22.–38. gr. öðlast gildi gagnvart því landi á þeim degi, sem þannig er tiltekinn.

■ 29. gr.

□ 1. Hvert það land, sem er utan við sambandið, getur gerst aðili að þessum samningi og orðið þannig aðili að sáttmálanum og meðlimur sambandsins. Aðildarskjöl skulu afhent framkvæmdastjóranum.

□ 2. a. Að því er varðar sérhvert land utan sambandsins, öðlast sáttmáli þessi gildi þremur mánuðum eftir þann dag, að framkvæmdastjórinn hefur tilkynnt um afhendingu á aðildarskjali, nema síðari dagur hafi verið tiltekinn í skjali því, sem afhent hefur verið, sbr. þó staflíð b. Í síðara tilvikinu skal sáttmálinn öðlast gildi gagnvart því landi á þeim degi, sem þannig er tiltekinn.

b. Ef gildistakan samkvæmt staflíð a á sér stað á undan gildistöku 1.–21. gr. og gildistöku viðaukans samkvæmt a-lið 2. mgr. 28. gr., skal landið á meðan vera bundið af 1.–20. gr. Brússelssamningsins í stað þess að vera bundið af 1.–21. gr. og viðaukanum.

■ 29. gr. a.

□ Fullgilding þessa samnings eða yfirlýsing um aðild að honum af hálfu hvers þess lands, sem ekki er bundið af 22.–28. gr. Stokkhólmssamnings þessa sáttmála, skal — einungis með hliðsjón af 2. mgr. 14. gr. sáttmálans, sem til alþjóðasamtakanna stofnaði — jafngilda fullgildingum umrædds Stokkhólmssamnings, eða yfirlýsingu um aðild að honum, með þeim takmörkunum, sem greindar eru í 1. tölul. b-liðs 1. mgr. 28. gr. hans.

■ 30. gr.

□ 1. Fullgilding eða aðildaryfirlýsing skal hafa sjálfkrafa í för með sér samþykki á öllum ákvæðum þessa sáttmála og rétt til að neyta alls þess hagræðis, sem hann veitir, sbr. þó undantekningar þær, sem leyfðar eru í 2. mgr. þessarar greinar, í b-lið 1. mgr. 28. gr., í 2. mgr. 33. gr. og í viðaukanum.

□ 2. a. Hvert það sambandsland, sem fullgildir þennan samning eða gerist aðili að honum, skal halda áfram að njóta góðs af þeim fyrirvörum, sem það hefur áður gert, að því tilskildu, að það gefi út yfirlýsingu þess efnis, þegar það afhendir fullgildingar- eða aðildarskjöl sín, sbr. þó 2. mgr. V. gr. viðaukans.

b. Sérhvert land utan sambandsins getur lýst því yfir um leið og það gerist aðili að þessum sáttmála, sbr. þó 2. mgr. V. gr. viðaukans, að það hafi í hyggju að láta ákvæði 5. gr. sambandsáttmálans frá 1886, eins og frá honum var gengið í París 1896, gilda a.m.k. um stundarsakir, í stað 8. gr. þessa samnings, um rétt til að gera þýðingar, enda sé það greinileg forsenda, að umrædd ákvæði taki aðeins til þýðinga á tungumál, sem almennt sé notað í því landi. Að áskildum ákvæðum b-liðs 6. mgr. 1. gr. í viðaukanum, er hverju landi heimilt, hvað viðvíkur réttinum til að þýða verk, sem upprunnin eru í landi, sem notfærir sér slíkan fyrirvara, að láta í té vernd, er sé jafnmikil og sú vernd, sem látin er í té í síðarnefnda landinu.

c. Sérhvert land getur hvenær sem er fallið frá þessum fyrirvörum með tilkynningu til framkvæmdastjórans.

■ 31. gr.

□ 1. Sérhvert land getur lýst því yfir í fullgildingar- eða aðildarskjali sínu, eða tilkynnt framkvæmdastjóranum það með skriflegri tilkynningu hvenær sem er, að sáttmáli þessi skuli gilda um öll þau landssvæði eða hluta af þeim, sem tilgreind eru í yfirlýsingu eða tilkynningu og landið annast utanríkismál fyrir.

□ 2. Sérhvert land, sem hefur gefið slíka yfirlýsingu eða sent frá sér slíka tilkynningu, getur hvenær sem er tilkynnt framkvæmdastjóranum, að þessi sáttmáli skuli hætta að gilda á öllum landssvæðunum eða á hluta af þeim.

□ 3. a. Sérhver yfirlýsing samkvæmt 1. mgr. skal öðlast gildi sama daginn og fullgildingar- eða aðildarskjöl þau, sem hún var í, öðluðust gildi, og sérhver tilkynning samkvæmt þeirri málsgrein skal öðlast gildi þremur mánuðum eftir að framkvæmdastjórinn hefur tilkynnt um hana.

b. Sérhver tilkynning samkvæmt 2. mgr. skal öðlast gildi tólf mánuðum eftir að hún barst framkvæmdastjóranum í hendur.

□ 4. Grein þessi skal á engan hátt skilin þannig, að hún gefi til kynna viðurkenningu sambandslands á raunverulegu ástandi á landssvæði, sem annað sambandsland hefur látið sáttmála þennan ná til með yfirlýsingu samkvæmt 1. mgr., eða að það sætti sig þegjandi við ástandið.

■ 32. gr.

□ 1. Samningur þessi skal að því er varðar samskiptin milli sambandslandanna og að svo miklu leyti, sem hann getur átt við, koma í stað Bernarsáttmálans 9. september 1886 og í stað þeirra endurskoðunarsamninga, sem seinna voru gerðir. Þeir samningar, sem áður giltu, skulu halda áfram að gilda, í heild sinni, eða að svo miklu leyti, sem þessi samningur kemur ekki í þeirra stað samkvæmt næstu setningu fyrir ofan, í samskiptum við þau sambandslönd, sem ekki fullgilda þennan samning eða gerast aðilar að honum.

□ 2. Þau lönd utan sambandsins, sem verða aðilar að þessum samningi, skulu með þeim fyrirvara, sem um er rætt í 3. mgr., beita honum gagnvart öllum sambandslöndum, sem ekki eru bundin af þessum samningi eða, enda þótt þau séu það, hafa gefið yfirlýsingu samkvæmt b-lið 1. mgr. 28. gr. Lönd þessi viðurkenna, að umræddum sambandslöndum skuli í samskiptum við þau:

1. vera heimilt að láta gilda ákvæði nýjasta samningsins, sem þau eru bundin af,

2. vera heimilt, með þeim fyrirvara, sem um er rætt í 6. mgr. 1. gr. viðaukans, að haga verndinni í samræmi við þá vernd, sem samningur þessi veitir.

□ 3. Hvert það sambandsland, sem hefur notfært sér eitthvað af þeim heimildum, sem veittar eru í viðaukanum, getur látið þau heimildarákvæði viðaukans, sem það hefur notfært sér, gilda í samskiptum sínum við hvert það sambandsland, sem ekki er bundið af þessum samningi, enda hafi síðarnefnt land fallist á, að ákvæðin skuli gilda.

■ 33. gr.

□ 1. Allan ágreining milli tveggja eða fleiri sambandslanda um túlkun eða framkvæmd á þessum sáttmála, sem ekki verður leystur með samkomulagi, er hverju landi, sem hlut á að máli, heimilt að bera undir Alþjóðadómstólinn með umsókn í samræmi við samþykktir dómstólsins, nema hlutaðeigandi lönd verði ásátt um að leysa málið með öðrum hætti. Land það, sem ágreininginn ber undir dómstólinn, skal tilkynna það alþjóðaskrifstofunni, sem annast um, að önnur sambandslönd fái vitneskju um málið.

□ 2. Sérhvert land getur lýst því yfir um leið og það undirritar þennan samning eða afhendir fullgildingar- eða aðildarskjöl, að það telji sig ekki bundið af ákvæðum 1. mgr. Skulu ákvæði 1. mgr. ekki gilda um ágreining milli þess lands og nokkurs annars sambandslands.

□ 3. Hvert það land, sem yfirlýsingu hefur gefið samkvæmt 2. mgr., getur hvenær sem er afturkallað yfirlýsingu sína með tilkynningu til framkvæmdastjórnar.

■ 34. gr.

□ 1. Engu landi skal heimilt að fullgilda eða gerast aðili að eldri samningum um þennan sáttmála eftir að 1.–21. gr. og viðaukinn hafa öðlast gildi, sbr. þó 29. gr. a.

□ 2. Eftir að 1.–21. gr. og viðaukinn hafa öðlast gildi, skal engu landi heimilt að gefa út yfirlýsingu í samræmi við 5. gr. Bókunarinnar um þróunarlönd, sem fest er við Stokkhólms-samninginn.

■ 35. gr.

□ 1. Sáttmáli þessi skal gilda án nokkurrar tímatakmörkunar.

□ 2. Sérhvert land getur sagt upp samningi þessum með tilkynningu til framkvæmdastjórnar. Skal slík uppsögn einnig talin uppsögn á öllum eldri samningum og gilda fyrir það land, sem uppsögnina sendir, en sáttmálinn halda áfram að vera í fullu gildi gagnvart öðrum sambandslöndum.

□ 3. Uppsögnin tekur gildi, þegar ár er liðið frá þeim degi, er framkvæmdastjórinn fékk tilkynningu í hendur.

□ 4. Rétti þeim til uppsagnar, sem veittur er í þessari grein, verður ekki beitt af nokkru landi fyrir en liðin eru fimm ár frá þeim degi, að það gerðist aðili að sambandinu.

■ 36. gr.

□ 1. Hvert það land, sem er aðili að þessum sáttmála, lofar að lögleiða í samræmi við stjórnarskrá sína þau ákvæði, sem nauðsynleg eru til að tryggja framkvæmd hans.

□ 2. Gengið er út frá því, að á þeim tíma, sem land verður bundið af þessum sáttmála, verði því samkvæmt lögum sínum unnt að framfylgja ákvæðum hans.

■ 37. gr.

□ 1. a. Samningur þessi skal undirritaður í einu eintaki á frönsku og ensku og eintakið varðveitt hjá framkvæmdastjórnunum, sbr. þó 2. mgr.

b. Framkvæmdastjórinn annast um í samráði við þær ríkisstjórnir, sem hlut eiga að máli, að fyrir hendi séu viðurkenndir textar á arabísku, þýsku, ítölsku, portúgölsku og spönsku og á öðrum þeim tungumálum, sem sambandsþing-ið kann að ákveða.

c. Ef ágreiningur verður um skilning á hinum ýmsu textum, skal farið eftir franska textanum.

□ 2. Samningur þessi skal vera opin til undirskriftar þar til 31. janúar 1972. Fram að þeim degi skal eintak það, sem getur um í a-lið 1. mgr., varðveitt af ríkisstjórn franska lýðveldisins.

□ 3. Framkvæmdastjórinn skal staðfesta og senda tvö eintök af hinum undirrituðu textum til ríkisstjórna allra sambandslandanna og til ríkisstjórna allra annarra landa, sem þess óska.

□ 4. Framkvæmdastjórinn skal annast um, að samningur þessi verði skrásettur hjá aðalskrifstofu Sameinuðu þjóðanna.

□ 5. Framkvæmdastjórinn skal tilkynna ríkisstjórnnum allra sambandslandanna um undirritanir og um afhendingu fullgildingar- eða aðildarskjala og um allar yfirlýsingar, sem fyrir koma í slíkum skjölum eða gefnar eru í samræmi við c-lið 1. mgr. 28. gr., a- og b-liði 2. mgr. 30. gr. og 2. mgr. 33. gr., um gildistöku sérhverra ákvæða þessa samnings, tilkynningar um uppsagnir og tilkynningar samkvæmt c-lið 2. mgr. 30. gr., 1. og 2. mgr. 31. gr., 3. mgr. 33. gr. og 1. mgr. 38. gr., svo og samkvæmt viðaukanum.

■ 38. gr.

□ 1. Þau sambandslönd, sem hafa ekki fullgilt þennan samning eða gerst aðilar að honum og eru ekki bundin af 22.–26. gr. Stokkhólms-samnings þessa sáttmála, geta þar til 26. apríl 1975, ef þeim sýnist svo, beitt þeim rétti, sem veittur er í þessum greinum, eins og þau væru bundin af þeim. Hvert það land, sem þessum rétti vill beita, skal senda framkvæmdastjórnunum skriflega tilkynningu um það; skal tilkynningin öðlast gildi á móttökudegi. Skulu slík lönd talin meðlimir sambandsþingsins allt til umrædds dags.

□ 2. Meðan öll sambandslöndin eru enn ekki orðin meðlimir samtakanna, skal alþjóðaskrifstofa samtakanna einnig starfa sem skrifstofa sambandsins og framkvæmdastjóri þeirra sem framkvæmdastjóri þeirrar skrifstofu.

□ 3. Þegar að því kemur, að sambandslöndin öll eru orðin meðlimir samtakanna, skulu réttindi, skyldur og eignaréttindi sambandskrifstofunnar færast yfir á alþjóðaskrifstofu samtakanna.

Viðauki.**■ I. gr.**

□ 1. Hvert það land, sem talið er þróunarland samkvæmt viðtekinni venju allsherjarþings Sameinuðu þjóðanna, sem fullgildir þennan samning eða gerist aðili að honum, en viðaukinn er óaðskiljanlegur hluti hans, sem telur sér ekki unnt með tilliti til afkomu sinnar, félagslegra og menningarlegra þarfa að gera þegar í stað ráðstafanir til verndar öllum þeim réttindum, sem gert er ráð fyrir í þessum samningi, getur með tilkynningu til framkvæmdastjórans um leið og það afhendir fullgildingar- eða aðildarskjöl, eða hvenær sem er eftir það, sbr. þó c-lið 1. mgr. V. gr., tilkynnt, að það vilji notfæra sér heimild II. gr. eða heimild III. gr., eða báðar þessar heimildir. Þá getur það í stað þess að notfæra sér heimild II. gr. gefið út yfirlýsingu í samræmi við a-lið 1. mgr. V. gr.

□ 2. a. Hver sú yfirlýsing samkvæmt 1. mgr., sem tilkynnt er fyrir lok tíu ára tímabils frá gildistöku 1.–21. gr. og gildistöku þessa viðauka samkvæmt 2. mgr. 28. gr., skal vera í gildi til loka umrædds tímabils. Allar slíkar yfirlýsingar má endurnýja, í heild eða að hluta, til tíu ára hverja um sig, með tilkynningu, sem afhent sé framkvæmdastjóranum ekki fyrr en fimmtán mánuðum og ekki síðar en þremur mánuðum fyrir lok hvers þess tíu ára tímabils, sem þá stendur yfir.

b. Allar þær yfirlýsingar samkvæmt 1. mgr., sem tilkynntar eru eftir lok tíu ára tímabils frá gildistöku 1.–21. gr. og gildistöku viðaukans samkvæmt 2. mgr. 28. gr., skulu vera í gildi til loka þessa tíu ára tímabils, sem þá stendur yfir. Allar slíkar yfirlýsingar má endurnýja eins og gert er ráð fyrir í annarri setningu a-liðs.

□ 3. Hverju því sambandslandi, sem hætt er að teljast þróunarland samkvæmt reglu 1. mgr., skal ekki lengur heimilt að endurnýja yfirlýsingu sína eins og gert er ráð fyrir í 2. mgr., og hvort sem það land afturkallar yfirlýsingu sína formlega eða ekki, skal það útilokað frá því að notfæra heimildir þær, sem vísað er til í 1. mgr., frá lokum tíu ára tímabils þess, sem þá stendur yfir, eða frá lokum þriggja ára tímabils, sem liðið er frá því, að hætt var að telja það þróunarland, eftir því hvoru tímabilinu lýkur síðar.

□ 4. Þar sem svo stendur á, að fyrir hendi eru birgðir af eintökum, sem framléidd voru samkvæmt leyfi samkvæmt þessum viðauka, á þeim tíma, sem yfirlýsing samkvæmt 1. eða 2. mgr. hættir að gilda, er heimilt að halda áfram að dreifa slíkum eintökum uns birgðir af þeim eru þrotnar.

□ 5. Hvert það land, sem bundið er af ákvæðum þessa samnings og hefur afhent yfirlýsingu eða tilkynningu í samræmi við 1. mgr. 31. gr. varðandi gildi þessa samnings fyrir tiltekið landssvæði, sem jafnað verður um ástand þar til þeirra landa, sem vísað er til í 1. mgr., getur gefið þá yfirlýsingu varðandi það landssvæði, sem rætt er um í 1. mgr., og sent frá sér þá tilkynningu um endurnýjun, sem rætt er um í 2. mgr. Meðan slík yfirlýsing og tilkynning er í gildi, skulu ákvæði þessa viðauka gilda um það landssvæði, sem yfirlýsing og tilkynning tekur til.

□ 6. a. Enda þótt land notfæri sér af heimildum þeim, sem rætt er um í 1. mgr., felst ekki í því heimild til handa öðru landi til að veita minni vernd þeim verkum, sem eiga uppruna sinn í fyrrnefnda landinu, en því er skylt að veita samkvæmt ákvæðum 1.–20. gr.

b. Réttinum til gagnkvæmrar meðferðar, sem gert er ráð fyrir í b-lið 2. mgr. 30. gr., annarri setningu, skal ekki þar til lýkur tímabili því, sem við á samkvæmt 3. mgr., 1. gr., verða

beitt gagnvart verkum, sem eiga uppruna sinn í landi, sem yfirlýsingu hefur gefið samkvæmt a-lið 1. mgr. V. gr.

■ II. gr.

□ 1. Hverju því landi, sem hefur lýst því yfir, að það vilji notfæra sér heimild þessarar greinar, skal heimilt að því er tekur til verka, sem eru prentuð eða eftirgerð með aðferð, sem til þess má jafna, að láta koma í stað einkaréttarins til að gera þýðingar, sem veittur er í 8. gr., fyrirkomulag með þeim hætti, að veitt séu óframseljanleg leyfi án einkaréttar af fullgiltum aðila með eftirtöldum skilmálum og skilmálum IV. gr.

□ 2. a. Ef, að tilskildum ákvæðum 3. mgr., þýðing á slíku verki hefur ekki verið gefin út á máli, sem almennt er notað í því landi, af eiganda þýðingarréttarins eða með hans leyfi, eftir að liðin eru þrjú ár eða lengri tími, sem til er tekinn í lögum umrædds lands, frá þeim degi, er verkið var gefið út í fyrsta skipti, getur ríkisborgari í því landi fengið leyfi til að þýða verkið á umrætt mál og gefa þýðinguna út í prentuðu formi eða í formi, sem jafna má til prentunar.

b. Leyfi með þeim skilmálum, sem gert er ráð fyrir í þessari grein, má einnig veita þegar svo stendur á, að allar útgáfur þýðingarinnar á því máli, sem um er að ræða, eru uppseldar.

□ 3. a. Þegar um er að ræða þýðingar á máli, sem ekki er almennt notað í einu eða fleiri þróunarlöndum, sem í sambandinu eru, skal eins árs tímabil koma í stað þess þriggja ára tímabils, sem getið er um í a-lið 2. mgr.

b. Hvert það land, sem rætt er um í 1. mgr., getur með samhljóða samþykki þeirra þróunarlanda, sem eru meðlimir sambandsins, og þar sem sama tungumál er almennt notað, látið gilda í staðinn fyrir það þriggja ára tímabil, sem nefnt er í a-lið 2. mgr., styttra tímabil, sem til er tekið í samþykktinni, en ekki styttra en eitt ár. Ákvæði þessarar setningar skulu þó ekki gilda, ef tungumálin, sem um er að ræða, eru enska, franska eða spánska. Ríkisstjórnir, sem slíka samninga hafa gert skulu tilkynna framkvæmdastjóranum um þá.

□ 4. a. Ekkert leyfi, sem unnt er að fá eftir þrjú ár, skal veitt samkvæmt þessari grein fyrr en liðnir eru sex mánuðir til viðbótar og ekkert leyfi, sem unnt er að fá eftir eitt ár, fyrr en liðnir eru níu mánuðir til viðbótar talið

1. frá þeim degi, sem umsækjandi fullnægir skilyrðum þeim, sem greind eru í 1. mgr. IV. gr., eða

2. þegar ekki er vitað, hver eigandi þýðingarréttarins er eða heimilisfang hans, þá frá þeim degi, þegar umsækjandi sendir í samræmi við 2. mgr. IV. gr. endurrit af umsókn sinni, sem lögð var fyrir þann aðila, sem fullgiltur er til að veita leyfið.

b. Ef þýðing á því máli, sem umsóknin tók til, hefur verið gerð af eiganda þýðingarréttarins eða með hans leyfi á umræddu sex eða níu mánaða tímabili, skal ekki veita leyfi samkvæmt þessari grein.

□ 5. Leyfi samkvæmt þessari grein verða aðeins veitt vegna kennslu, ritgerða eða rannsókna.

□ 6. Ef þýðing á verki er gefin út af eiganda þýðingarréttarins eða með hans leyfi gegn greiðslu, sem er sanngjörn miðað við það, sem venjulega er farið fram á fyrir svipuð verk í því landi, skulu leyfi, sem veitt hafa verið samkvæmt þessari grein, falla niður, ef slíkar þýðingar eru á sama tungumáli og sama efnis að því er máli skiptir og þýðingin, sem gefin var út samkvæmt leyfinu. Halda má áfram að dreifa þeim eintökum, sem framléidd hafa verið áður en leyfið féll úr gildi, uns birgðir eru þrotnar.

□ 7. Þegar um er að ræða verk, sem aðallega eru fólgin í myndum, er því aðeins heimilt að veita leyfi til að gefa út þýðingu á textanum og framleiða og gefa út myndirnar, að einnig sé fullnægt skilyrðum II. gr.

□ 8. Ekki skal veita leyfi samkvæmt þessari grein, þegar höfundur hefur tekið öll eintök af verki sínu úr umferð.

□ 9. a. Leyfi til þýðingar á verki, sem hefur verið gefið út á prenti eða á annan hátt, sem til þess má jafna, má einnig veita útvarpsstöðvum, sem hafa aðalstöðvar sínar í landi, sem um er rætt í 1. mgr., samkvæmt umsókn þeirra til þess aðila í því landi, sem fullgiltur er til að veita leyfið, svo fremi að fullnægt sé eftirtöldum skilyrðum:

1. að þýðingin sé gerð eftir eintaki, sem gert hefur verið og fengið hefur verið í samræmi við lög umrædds lands;

2. að þýðingin sé einungis til afnota í útvarpsendingum, er eingöngu séu ætlaðar til kennslu eða til að koma á framfæri við sérfræðinga í sérstökum greinum niðurstöðum af sérstökum teknískum eða vísindalegum rannsóknum;

3. að þýðingin sé eingöngu notuð í því skyni, sem til er tekið í skilmála 2. tölul., og útvarpsendingin lögmæt og ætluð hlustendum á landssvæði umrædds lands, þar með taldar útvarpsendingar á hljóð- eða sjónvarpsupptökum, sem löglega eru gerðar í þeim tilgangi einum að vera til afnota í slíkum útvarpsendingum;

4. að hvers kyns notkun þýðingarinnar eigi sér ekki stað í hagnaðarskyni.

b. Hljóð- eða sjónvarpsupptöku á þýðingu, sem gerð hefur verið af útvarpsstöð með leyfi, sem veitt hefur verið samkvæmt þessari málsgrein, er hverri annari útvarpsstöð, sem hefur aðalstöðvar sínar í því landi, þar sem fullgiltur aðili veitti umrætt leyfi, einnig heimilt að nota í þeim tilgangi og með þeim skilmálum, sem um er rætt í staflíð a, enda komi til samþykki þargreindrar útvarpsstöðvar.

c. Svo fremi að fullnægt sé öllum þeim sjónarmiðum og skilyrðum, sem um er rætt í staflíð a, er einnig heimilt að veita útvarpsstöð leyfi til að þýða hvern þann texta, sem fyrir kemur í hljóð- eða sjónvarpsupptöku, þegar sú upptaka sjálf var gerð og útgefin til þess eins, að vera notuð í sambandi við kerfisbundið kennslustarf.

d. Að tilskildum ákvæðum staflíða a–c, skulu ákvæði næstu málsgreinar að ofan gilda um veitingu og notkun hvers þess leyfis, sem veitt er samkvæmt þessari málsgrein.

■ III. gr.

□ 1. Hverju því landi, sem hefur lýst því yfir, að það vilji notfæra sér heimildina, sem veitt er í þessari grein, skal heimilt að láta koma í stað einkaréttar til eftirgerðar, sem ákveðinn er í 9. gr., fyrirkomulag með þeim hætti, að veitt séu óframseljanleg leyfi án einkaréttar af til þess bærum aðilum með eftirtöldum skilmálum og skilmálum IV. gr.

□ 2. a. Þegar um er að ræða verk, sem grein þessi tekur til samkvæmt ákvæðum 7. mgr., og ef svo stendur á í lok:

1. þess tímabils, sem máli skiptir og tilgreint er í 3. mgr., er hefst á þeim degi, sem tiltekin útgáfa af verki er gefin út í fyrsta skipti, eða

2. hvers eins lengra tímabils, sem ákveðið er í lögum þess lands, sem rætt er um í 1. mgr. og hefst á sama degi, að eintökum af slíkum útgáfum hefur ekki verið dreift til almennings í því landi, eða ekki verið dreift í sambandi við kerfisbundið kennslustarf, af hálfu eiganda réttarins til eftirgerðar eða með hans leyfi fyrir greiðslu, sem sanngjörn er miðað við það, sem venjulega er farið fram á í því landi fyrir verk af svipuðu tagi, er hverjum ríkisborgara í því landi heimilt að

fá leyfi til að framleiða og gefa út slíkar útgáfur á því verði eða lægra verði, enda séu þær til notkunar í sambandi við kerfisbundið kennslustarf.

b. Leyfi, sem veitt hafa verið til eftirgerðar og útgáfu á verki, sem dreift hefur verið eins og lýst er í staflíð a, má einnig veita með þeim skilmálum, sem greindir eru í þessari grein, ef engin lögmæt eintök af þeirri útgáfu hafa verið til sölu um sex mánaða skeið eftir lok þess tímabils, sem við á, til almennings í viðkomandi landi eða í sambandi við kerfisbundið kennslustarf, á sanngjörnu verði miðað við það, sem venjulega er farið fram á í því landi fyrir verk af svipuðu tagi.

□ 3. Tímabil það, sem um er rætt í 1. tölul. a-liðs 2. mgr., skal vera fimm ár, en:

1. fyrir verk um náttúrufræði og eðlisfræði, svo og stærðfræði og tækni, skal tímabilið vera þrjú ár;

2. fyrir skáldverk, kvæðabækur, leikrit, tónsmíðar og listaverkabækur skal tímabilið vera sjö ár.

□ 4. a. Engin leyfi, sem unnt er að fá eftir þrjú ár, skulu veitt samkvæmt þessari grein fyrr en liðnir eru sex mánuðir

1. frá þeim degi, að umsækjandi fullnægir skilyrðum þeim, sem rætt er um í 1. mgr. IV. gr., eða

2. þegar ekki er vitað, hver eigandi réttar til eftirgerðar er eða heimilisfang hans, frá þeim degi, að umsækjandinn sendir endurrit af umsókn sinni til fullgiltis aðila samkvæmt því, sem mælt er fyrir í 2. mgr. IV. gr.

b. Þegar unnt er að fá leyfi eftir að liðin eru önnur tímabil og 2. mgr. IV. gr. á við, skal ekki veita nein leyfi fyrr en liðnir eru þrjú mánuðir frá þeim degi, að endurrit af umsókninni eru send.

c. Ef dreifing eins og lýst er í a-lið 2. mgr. hefur átt sér stað á því sex eða þriggja mánaða tímabili, sem um er rætt í staflíðum a og b, skal ekki veita nein leyfi samkvæmt þessari grein.

d. Engin leyfi skal veita, ef höfundurinn hefur tekið úr umferð öll eintökin af þeirri útgáfu, sem sótt hefur verið um leyfi til að framleiða og gefa út.

□ 5. Leyfi til að eftirgera og gefa út þýðingu á verki skal ekki veitt samkvæmt þessari grein í eftirfarandi tilvikum:

1. þegar þýðingin var ekki gefin út af eiganda þýðingar-réttarins eða með hans leyfi, eða

2. þegar þýðingin er ekki á máli, sem almennt er notað í því landi, þar sem sótt er um leyfið.

□ 6. Ef eintökum af útgáfu á verki er dreift til almennings í því landi, sem rætt er um í 1. mgr., eða dreift í sambandi við kerfisbundið kennslustarf, af eiganda réttarins til eftirgerðar eða með hans leyfi á verði, sem er sanngjarnt miðað við það, sem venjulega er farið fram á í því landi fyrir verk af svipuðu tagi, skal hvert það leyfi, sem veitt er samkvæmt þessari grein, falla úr gildi, ef slík útgáfa er á sama tungumáli og að mestu sama efnis og útgáfan, sem gefin er út samkvæmt umræddu leyfi. Heimilt er að halda áfram að dreifa þeim eintökum, sem gerð kunna að hafa verið áður en leyfið féll úr gildi, uns birgðir af þeim eru þrotnar.

□ 7. a. Að ákvæðum b-liðsins tilskildum, skulu verk þau, sem grein þessi gildir um, takmarkast við þau verk, sem gefin eru út á prenti eða með aðferðum, sem jafna má til prentunar.

b. Grein þessi skal einnig eiga við um eftirgerðir í hljóð- og sjónvarpsformi á löglega gerðum hljóð- og sjónvarpsupptökum, þar með talin vernduð verk, sem þar koma fyrir, og um þýðingar á textum, sem fyrir koma, á tungumál, sem almennt er notað í landi, þar sem um leyfið er sótt, en jafnan að

því tilskildu, að hljóð- og sjónvarpsupptökurnar, sem um er að ræða, hafi verið gerðar og útgefnar til þess eins, að notast í sambandi við kerfisbundna kennslustarfsemi.

■ IV. gr.

□ 1. Leyfi samkvæmt II. eða III. gr. verður einungis veitt ef umsækjandi sannar samkvæmt þeim reglum, sem gilda í landi því, sem um er að ræða, annaðhvort, að hann hafi beðið um og verið neitað um leyfi eiganda réttarins til að gera og gefa út þýðinguna, eða að framleiða og gefa út verkið, eftir atvikum, eða að hann hafi ekki getað haft upp á eiganandanum þrátt fyrir tilhlýðilega eftirgrennslan. Um leið og umsækjandi biður um leyfið, skal hann tilkynna það þeim upplýsingaskrifstofum innanlands og utan, sem rætt er um í 2. mgr.

□ 2. Ef ekki er hægt að hafa upp á eiganda réttarins, skal umsækjandi senda endurrit af umsókn þeirri, sem hann sendi þeim aðila, sem heimild hefur til að veita leyfið, í ábyrgðarbréfi og flugpósti til þess útgefanda, sem tilgreindur er á verkinu, og til hvernar þeirrar upplýsingamiðstöðvar innanlands og utan, sem tilnefnd kann að hafa verið í tilkynningu þar að lútandi, er afhent hefur verið framkvæmdastjóranum af ríkisstjórn þess lands, þar sem útgefandinn er talinn hafa haft aðalstöðvar verslunarfyrirtækis síns.

□ 3. Tilgreina skal nafn höfundar á öllum eintökum af þýðingum eða eftirgerðum, sem út eru gefnar samkvæmt leyfi eftir II. og III. gr. Tilgreina skal heiti verksins á öllum slíkum eintökum. Þegar um er að ræða þýðingar, skal a.m.k. upprunalegt heiti verksins tilgreint á öllum slíkum eintökum.

□ 4. a. Ekkert leyfi, sem veitt er samkvæmt II. og III. gr., skal taka til útflutnings á eintökum, og skulu öll slík leyfi einungis gilda um útgáfur á þýðingum eða eftirgerðum, eftir atvikum, á landssvæði þess lands þar sem um leyfið var sótt.

b. Með „útflutningi“ í skilningi a-liðsins er einnig átt við sendingu á eintökum frá einhverju landssvæði til lands, sem hefur gefið út yfirlýsingu varðandi það landssvæði samkvæmt ákvæðum 5. mgr. I. gr.

c. Þegar ríkisstjórnin eða annar opinber aðili í því landi, sem veitt hefur leyfi til þýðingar samkvæmt II. gr., á tungumál annað en ensku, frönsku eða spönsku, sendir eintök af þýðingum, sem gefnar hafa verið út samkvæmt slíku leyfi, til annars lands, skal slík sending ekki teljast útflutningur í skilningi a-liðsins, ef fullnægt er öllum eftirtöldum skilyrðum:

1. að viðtakendur séu einstaklingar og ríkisborgarar í því landi, þar sem fullgiltur aðili hefur veitt leyfið, eða samtök slíkra einstaklinga;

2. að einungis sé ætlunin að nota eintökin við kennslu, til að skrifa ritgerðir, eða til rannsókna;

3. að sending eintakanna og eftirfarandi dreifing þeirra til viðtakenda sé ekki gerð í hagnaðarskyni; og

4. að landið, sem eintökin eru send til, hafi samið við landið, þar sem fullgiltur aðili hefur veitt leyfið, um að leyfa móttöku eða dreifingu eða hvort tveggja, og framkvæmdastjórnin hafi fengið tilkynningu um þann samning frá því landi, þar sem leyfið var veitt.

□ 5. Öll eintök, sem út eru gefin samkvæmt leyfi eftir ákvæðum II. og III. gr., skulu hafa að geyma tilkynningu á því máli, sem um er að ræða, þess efnis, að eintökunum megi einungis dreifa í því landi eða á þeim landssvæðum, sem leyfið nær til.

□ 6. a. Gerðar skulu viðeigandi ráðstafanir í hverju landi til að tryggja það,

1. að leyfið geri ráð fyrir samngjarnri þóknun til eiganda þýðingarréttarins eða réttarins til eftirgerðar, eftir atvikum, og sé hún í samræmi við þær fjárhæðir höfundarlauna, sem venjulegt er að miða við fyrir leyfi, sem frjálsir samningar eru gerðir um milli aðila í þeim tveimur löndum, sem hlut eiga að máli, og til að tryggja

2. greiðslu og sendingu á þóknuninni. Ef gjaldeyrisákvæði landsins eru til fyrirstöðu, skal hinn fullgilti aðili gera allt, sem unnt er, með milligöngu alþjóðlegra aðila, til að tryggja sendingu þóknunar í alþjóðlegum gjaldeyri eða jafngildi hans.

b. Lögleidd skulu þau ákvæði í hverju landi, sem nauðsynleg eru til að tryggja réttar þýðingar á verkum eða, eftir atvikum, nákvæmar eftirgerðir einstakra verka.

■ V. gr.

□ 1. a. Hvert það land, sem hefur heimild til að gefa út yfirlýsingu um, að það muni notfæra sér heimildina samkvæmt II. gr., getur í þess stað og um leið og það fullgildir þennan samning eða gerist aðili að honum:

1. gefið út yfirlýsingu samkvæmt a-lið 2. mgr. 30. gr. að því er varðar þýðingarrétt, ef það er land, sem ákvæðið tekur til;

2. gefið út yfirlýsingu samkvæmt fyrstu setningu b-liðs 2. mgr. 30. gr., ef það er land, sem a-liður 2. mgr. 30. gr. tekur ekki til, og jafnvel þótt það sé ekki land utan sambandsins.

b. Ef um er að ræða land, sem hætt er að líta á sem þróunarland, eins og það er skilgreint í 1. mgr. I. gr., þá skal yfirlýsing, sem gefin er samkvæmt þessari málsgrein, gilda til þess dags, að tímabil það er liðið, sem við á samkvæmt II. gr.

c. Hvert það land, sem gefið hefur út yfirlýsingu samkvæmt þessari málsgrein, getur ekki síðar notfært sér heimildina, sem veitt er í II. gr., jafnvel þótt það afturkalli umrædda yfirlýsingu.

□ 2. Að tilskildum ákvæðum 3. mgr., getur hvert það land, sem hefur notfært sér heimildina í II. gr., ekki síðar gefið út yfirlýsingu samkvæmt 1. mgr.

□ 3. Hvert það land, sem hætt er að telja þróunarland samkvæmt skilgreiningunni í 1. mgr. I. gr., getur eigi síðar en tveimur árum fyrir lok þess tímabils, sem við á samkvæmt 3. mgr. I. gr., gefið út yfirlýsingu þess efnis, sem gert er ráð fyrir í b-lið 2. mgr. 30. gr., fyrstu setningu, enda þótt það sé ekki land utan sambandsins. Skal slík yfirlýsing taka gildi á þeim degi, sem tímabili því lýkur, sem við á samkvæmt 3. mgr. I. gr.

■ VI. gr.

□ 1. Sérhvert sambandsland getur lýst því yfir, þegar samningur þessi er dagsettur, eða hvenær sem er áður en það verður bundið af ákvæðum 1.–21. gr. og ákvæðum þessa viðauka, að það:

1. muni, ef það er land, sem væri heimilt að notfæra sér heimildir þær, sem rætt er um í 1. mgr. I. gr., ef það væri bundið af ákvæðum 1.–21. gr. og af viðaukanum, láta gilda ákvæði II. gr. eða III. gr., eða beggja greinanna um verk, sem upprunnin eru í landi, sem samkvæmt ákvæði 2. tölul. fyrir neðan viðurkennir gildi þeirra greina um þau verk, eða er bundið af ákvæðum 1.–21. gr. og af viðaukanum; yfirlýsing þessi getur vísað til V. gr. í stað þess að vísa til II. gr.;

2. viðurkenni gildi þessa viðauka um þau verk, sem í því landi eru upprunnin, í löndum, sem gefið hafa yfirlýsingu

- samkvæmt 1. tölul. að ofan, eða hafa sent frá sér tilkynningu samkvæmt I. gr. skal vera skrifleg og afhendast framkvæmdastjóranum. Yfirlýsingin tekur gildi frá afhendingu hennar.
2. Hver sú yfirlýsing, sem gefin er samkvæmt 1. mgr.,